

אכן בבקבוק

שלמה נקדימון נחשב תמיד לכתב הי-
נועז ביותר של מערכת חרות. כמעט כל
סקופ בעתון שייך לו אישית. השבוע עמד
נקדימון במצב לא נעים, כשקורא נגזו של
חרות, תושב ירושלים, הגיש נגדו תלונה
למועצת העתונות, טען כי הכתב התרוץ
הביא ציטוטים מקוטעות מדברי שר השיכון
המונה, ג'ורג' יוספצ'ל. מהציטוטים הובן,
כי ראש הממשלה לשעבר, דויד בן-
גוריון, הציע פעם להקים דיקטטורה בי-
ישראל, כשנחתם הסכם השילומים בין מ-
שלת ישראל לממשלת גרמניה המערבית.
מועצת העתונות לא מצאה פגם, מבחינת
האתיקה העתונאית, בכתיבתו של נקדימון,
זיכתה אותו מכל אשמה. אמר נקדימון, כש-
שמע את החלטת המועצה: "מה יש? גם
בן-גוריון נוהג להשתמש בציטוטים מקו-
טות, ואף אחד לא בא אליו בטענות על כך.
גם אצלי, וגם אצל בן-גוריון, האמת קודמת
לכלי". רק השנאים המקצועיים של רפי-

ראו בכך משהו סמלי, שיעל דיון ונחום
רז ישבו השבוע בדיסקוסטק של פרדריי-
קה סגל, ניפחו באלון, ניסו למכור אותו
תמורת כסף, אף אחד לא קנה. אורח אחד
הלך על פניהם, הפטיר: "באלון מנופה".
השבוע, כשהופיעו תמונתו של לוי אש-
כול בכרוזי המערך, רגזו רבים מחברי
מפא"י, טענו כי יש בכך משום חידוש
פולחן האישיות, שהיה נהוג בתקופת בן-
גוריון. בין הרגזים היה חבר מפא"י, עורך
דבר היום צ'ורר. הוא טילפן לאשכול,
שאל: "מה? גם אתה התחלת בפולחן ה-
אישיות? אשכול לעלב כנראה מפניתי של
חבר המפלגה החתיק, ענה לו: "לא! אם
תמונתו מוכיחות שפניתי לפולחן האישיות,
אנא, שים תמונה אחת שלי במקום שלו-
ש". ואומנם, בדבר הופיעה תמונה אחת של
ראש הממשלה, בעוד שבכתובים אחרים וב-
פלאקטים, הופיעו שלוש תמונות של אש-
כול. כל שנה, עם התקרב מועד יום
השנה של הרצח בכפר-קאסם, מתלהטים ה-

רוחות בכפר. השנה, ערב הבחירות, הופיעו
עסקנים רבים של מפלגות שונות בכפר,
נאמו רבות על זכויות הערבים ועל ה-
שלום. תושבי המקום רגזו על הצביעות,
מחו בקול על דברי הנואמים. השבוע, כש-
הופיע בכפר עסקן גח"ל יוסף תמיר,
התאספו רבים מצעירי הכפר ליד בית-הקפה
שם נאם, השליכו אבנים לעבר הנואם. כש-
פגעה אבן אחת בבקבוק המין שהונח על
שולחן הנואמים, הבינו עסקני גח"ל כי
עליהם לסיים במהירות את האסיפה. תמיר
סיים את דבריו והאסיפה נגמרה. היצירה
הספרותית של השבוע שייכת ללא ספק ל-
תושב כפר המכבי מנחם ירון, שחיבר
שיר לכבודו של דני רבס, על ניצחונות
בצליחת הכנירת: דני רבס הראשון /
רק היד ולך לישון. / שוב הוכח דבר
נדע: / יש תגמול להתמדתו / הישגן
הוא לתפארת / בצליחת הכנירת / מעניק
לנו כאן / רב סיפוק — יחי דן!
סיפר אריה דולצ'ין, איש גח"ל, כי

עליוה גור
גברים, גברים

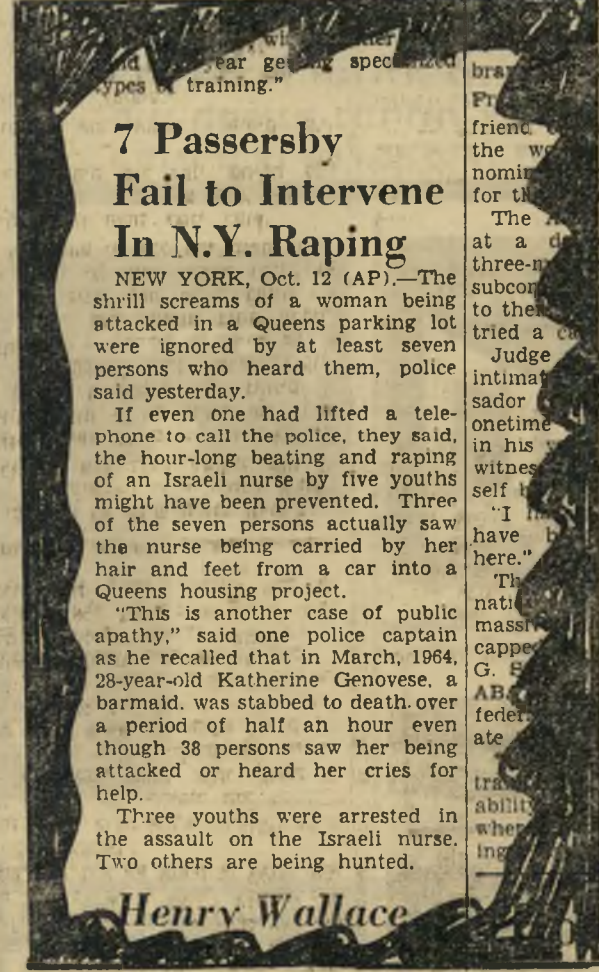
בטרם שהוצגה מועמדותו של מרדכי
שטרן לראשות עיריית תל-אביב, הוצעה
לו המועמדות. הוא סירב. למה? כי ראשות
עיר זוהי עבודה פקידותית. פחות מדי פו-
ליטית, משעממת. בביתו של דולצ'ין מצוי
אוסף גדול של ציורים, פרי מחוללם של
ציירים בעלי שם. יום אחד, לפני שנים,
נודמן לביתו הצייר מאנה כץ. הוא הס-
תובב בדירה, בהן את הציורים בעיון, נע-
צר לבסוף על-יד אחד, ושאל מי צייר אותם.
"בתי בן ה'12", השיב האב בגאווה. "היא
התירה ציירת גדולה", קבע האורח בבטחון.
חלפו שנים, הבערה גדלה, עובדת עתה כי
אסטרונומית במכסיקו. היא כה שקועה בי-
עבודתה, עד כי מזה שנים לא נגעה בי-
מכחול. זה שנבואתו של צייר אחד
אינה מתגשמת לא אומר שנבואה של צייר
אחר לא תתגשם. כך מנחם הצייר גרשון
גרא את העתיד הקרוב: תמו הבחירות.
ביגיי חוזר לשלוטן. פונה להקים קואליציה.
עם המערך-שמעךך לא יישב. עם בנין לא
יסב. עם מפ"ם בטח שלא. נשאר, כרגיל,
הדתיים. הם מסכימים, אך בתנאי אחד: ש-
יוקם בית-המקדש. בן-גוריון נענה בשמחה:
"יופי, אתם תקימו את המקדש ואני אקריב
(את) הקורבנות". שלישיית גשר הירקון
מתכוננת עתה להופעת הבכורה של תוכ-
ניתה החדשה, בחמאס היפואי. לצורך ההפ-
עה, החליטו חברי השלישייה לקשט את
קירות המועדון במאות מכתבי מעריצים/ות
שהגיעו אליהם בחודשים האחרונים. כל אחד
מבאי הופעת הבכורה יוכל לעבור על פני
המכתבים ולקרוא אותם, אך חברי הלהקה
מבטיחים להיות הגונים, למחוק את שמות
כל הכותבים/ות.

יום הולדת לזקן

האיש הכי מרגיז בחוגי גח"ל היה השבועי
עורך בידעמי, ראש עיריית נתניה, הסי-
בה: בתום אסיפה של רפי" בתניה, אחרי
נאמו של דויד בן-גוריון, עלה ראש ה-
עיר על הבמה, בירך את הנואם, ציין כי
על אף הבדלי העדות, לא צריך לשכוח את
השגיו בהקמת המדינה. בן-עמי אף נשק
לבן-גוריון לניני הקהל, אמר לאחר מכן:
"הוא זקן ויש לו יום הולדת. מגיע לו כל
הכבוד". עסקני גח"ל טענו לאחר מכן, כי
גיטסה כזו מחבלת במסע התעמולה שלהם
נגד בן-גוריון ויחבריו. אחרי שרבי-סרן
במילואים משה ינוקא פירסם מאמר ב-
תעריב נגד ביקורתו של משה דיון על
פעולות הצנחנים במלחמת סיני, פנו אליו
רבים מחבריו. ביקשו לדעת למה נתן פיר-
סום לדעותיו, שיש בהן ביקורת על ה-
רמטכ"ל-לשעבר. ענה ינוקא: "מה? זה רמט-
כ"ל? אם ימשך המצב הנוכחי, גם אני
אהיה רמטכ"ל". בהולכיבור, במסיבת
עתונאים, אמרה השחקנית הישראלית עלי-
זה גור: "הרבה גברים משתגעים להביט
אחרי, פראנק סינטרה, אנטוני קווין,
ויקטור מייצ'ור, קארני גראנא,
ריצ'ארד ברטון. כולם חברים שלי. אני
בחורה חופשייה, אין לי גבר קבוע. אני חס-
רת מנוחה. אם אני רואה כל יום את אותו
הגבר, אני מתה משעמום. גברים צעירים
לי לקאריירה."

אונס - בלי טרמפ

הוא הלכה איתו לביתו, כדי לשתות קפה ולדבר על תקליטים.
ואו, כשנכנסה לתור-המיטות שלו, והתיישרה על המיטה שלו כדי
לדבר על תקליטים, הוא הכריח אותה לתאם לבצע מעשה לא-
מוסרי.
אחרי המעשה הם יצאו שניהם לשתות קפה, ואחרי כן הם הלכו
לדירתה. שם, הפעם בתור-המיטות שלה, כשישבו לדבר על תקלי-
טים, הוא הכריח אותה לבצע את אותו המעשה הבלתי-מוסרי עוד
פעם.
אחרי זה הם הלכו לישון. אבל למחרת בבוקר, אחרי ארוחת-
הבוקר, הוא עשה לה עוד פעם את אותו המעשה הבלתי-מוסרי. רק
ב-2 בצהריים הוא עזב את ביתה. למחרת הוא צילצל אליה כדי
להיפגש איתה שוב. היא קבעה איתו פגישה באיזה בית-קפה, וכש-

היריעה ב,ניו-יורק הראלד טריביון"
הוא בא לשם, תפסו אותו שני בלשי-מסטר, שהיו מחופשים
כפועלי בניין.
העונש הזה חקר את כל מועדוני הלילה של ניו-יורק, ולא מצא
שם זמרת ישראלית המתאימה לתיאור של אותה צעירה.
כשהמתלוננת הובאה השבוע לבית-המשפט, ביום השני, כשהיא
מלווה בשני בלשים, היא הוצגה כילדת אמריקה, בת להורים
איטלקיים.

שבוע הגיעו לארץ מעט הדים מהסערה שעורר מעשה
אונס אכזרי שבוצע באחת הישראליות צעירה בניו-יורק.
הסערה בניו-יורק, בעיתונות וברחוב, לא התעוררה בגלל הצורה
האכזרית בה בוצע האונס; לא מפני שהבחורה נסתבה בשערותיה
וברגליה מהרחוב אל המכונית, אל המכונית אל הבית; לא מפני
שהמשת החוטפים התעללו בה במשך שעה שלמה, הכו אותה, אנסו
אותה, עשו בה מעשי-סדום, ושרפו את גופה בסיגריות בעורות.
הסערה גם לא התעוררה רק מפני שבועה אורחים אמריקאיים
שומרי-חוק שמעו את צעקותיה, הקשיבו לקריאות-העזרה שלה,
ידעו בדיוק מה קורה לה — ולא הטרדו את עצמם אפילו להרים
שופרות לטפון ולהודיע על-כך למסטר. גם לא בגלל זה ששניים
מבין השבעה ראו איך תמשת הבריונים הכושיים גוררים את ה-
בחורה הצעירה בשערותיה אל הבית.
האמריקאים רגילים לדברים כאלה. במשך דורות הם נתנו לכושים
שלהם לחיות, לגדול ולהתחנך בתנאים בלתי-אנושיים. הם התרגלו
לכל המעשים הנוראים שעושים הבריונים חסרי-התרבות וחסרי-
ההשכלה, שגדלו ללא חינוך בפרברים החשוכים והנוראים של ניו-
יורק וערים אחרות. הכושים מתנקמים בחברה שקיפחה אותם
והשפילה אותם, וזה רגיל.
האמריקאים גם לא מתרגשים מכך שאורחים שלווים נשארם
שלהם לנוכח מעשי-זוהמה הנושעים לעיניהם. האמריקאים אהבים
את החופש. הם לא אהבים שיתערבו בענייניהם, ולא אהבים להת-
ערב כענייניהם של האחרים. לפני שנתיים, למשל, ראו 38 איש
איך מתעללים במשך חצי שעה בקטריין גנובזה, מרגזת-באר בת 28
ממוצא איטלקי. היא נדקרה בסכין, הוכתה, צעקה לעזרה, ואיש
מבין 38 האנשים ששמעו וראו את כל זה לא יצא לעזרתה. ה-
צעירה מתה.
אף אחד לא התערב, כי באמריקה הפושעים יורים והורגים.
ורבים מהם שייכים לכנופיות מאורגנות כמו המאפיה, וזו מסלכת
עדים לא-נוחים לפני שאלה באים לבית-המשפט.
לכל זה רגילים האמריקאים. מה שגרם להם להתרגשות, הפעם,
היתה העובדה, שעדיין אינה ידועה בארץ, שהאחות הצעירה מיש-
אל אינה רק שחורת-שיער ויטה, אלא שהיתה גם חילת בצבא,
צברה אימונים ובהחלה, בריצה ובהסתערות. היא יודעת לפרק
תת-מקלע, לירות כרובה מאזור, ולנוק רימונים. מזה האמריקאים
עדיין מתרגשים.
העתונות האמריקאיים, שהחלו מתעניינים בסיפור, מצאו בו הרבה
פרטים שעדיין לא הגיעו לישראל. הם גילו שהמשת הכושים יצאו
באותו לילה ממסיבה אצל חברים. זה היה ליל יום-כיפור, אבל
הם, כנראה, לא ידעו זאת.
הבחורה הישראלית ביקרה באותו לילה אצל קרוביה. בשעה
שתיים אחר חצות היא עזבה את קרוביה. באותו הזמן עזבו ה-
כושים את מסיבתם, וכל השישה נפגשו ברחוב.
הכושים עצרו את מכוניתם לידה, הציעו לה טרמפ. היא סירבה,
ועלתה על האוטובוס שנעצר בתחנה. האוטובוס נסע והבחורים
נסעו במכוניתם אחריו. כשהגיעה הבחורה לאיזור מגוריה, היא
יודעה ממנו. הוא המשיך לנסוע, וכשהכביש התרוקן, חטפו אותה
הבחורים והעלו אותה על מכוניתם.
שלושה מהם נתפסו זמן מועט לאחר המעשה. השניים האחרונים
הסגירו את עצמם מרצונם הטוב, אבל מכיוון ששמותיהם, אוזארד
מיסון, בן 24, ודלצ'ו איסטרוו, בן 22, ניתנו למסטר-על-ידי
תבריהם, נראה שההסגרה שלהם לא תעזור להם. מה שאולי כן
יעזור להם היא טענתם, שרק ישבו במכונית ולא השתתפו באונס
— אם אומנם היא נכונה.